

UDSÁGVÁRI

A JATE Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumának időszaki lapja
1995. MÁRCIUS Világ ságváristái, egy(b)esüljete! Ára: 25 Ft

Ezennel szalaggá avatlak...

A szalagavató úgy kezdődött, hogy kinyitotta a portás a megyeházát, bár lehet, hogy nem is ő nyitotta ki, de ezt majd Serlokholmsz eldönti. A bálra én elég izgatottan készülődtem, persze okom is volt rá. Én ruhatároságot vállaltam, ami nagyfokú mazo beállítottságra utal.

Mint szakállas osztályfőnökömtől a bál előtt megtudtuk, hivatásos őrző-védők (nem kutyák, emberek) fognak ügyelni arra, hogy illetéktelen személy ne mehessen be, mégis beengedtek. Így történt: Hat órára értem oda, bementem, egyikük megkérdezte, hol a jegyem. Mondtam neki, hogy ruhatáros vagyok, mire egy intéssel jelezte, hogy bemehetek. Na, most kíváncsi lennék, hányan lógtak be ilyen módon.

Sikeresen odaértem a nyitótáncokra, és még jó helyet is találtam a talpam alá. Nekem, személy szerint, tehát egyes szám első személyem szerint nagyon tetszett mind a három, és úgy vettem észre, hogy a közönség is élvezte, ha nem, miért nem takarodott el haza. Ezután az ocsmány, undor vacsora következett, amelyről nagyon jó véleményeket hallottam, bár természetesen voltak olyanok, akiknek nem ízllett a csótánysaláta.

Én, tehát az aki engem testesít meg, ez alatt voltam ruhatáros, ekkor nem volt nagy forgalom. Persze ennek ellenére voltak kava-

rok, bár a tavalyihoz képest rend volt, és a pénz és a ruhák nagyobb része is megmaradt. Az eltűnt 526 sálért, 4287 pénztárcáért, 45 hálószobabútorért kárpótlást nem nyújtottunk. Következtek a kilenc órai táncok, amelyekben a negyedikesek ismét kitétek magukért. A táncok közötti szünetekben a zenekar játszott, szerintem nagyon jól és változatosan játszott a zenekar a táncok közötti szünetekben szerintem a zenekar a. Ez a hiba direkt lett elhibázódva. Még a tanárok is beálltak egy-egy számra rázni, csörögni, sőt láthatólag nagyon élveztek a zenét.

Tizenegyor a táncoknak nagy sikerük volt, főleg a revünek a fiúk körében. Olyannyira, hogy vissza is tapsolták. Én, mármint az a személy aki beszél a cikkben, nem értem mi tetszett nekik annyira, bár az osztálytársaim gyakran neveznek buta libának. Egyébként, mint megtudtam, a revütánc továbbmegy a szalagavató bál táncok versenyére is. A hangulat egyébként nem volt rossz, sokan voltak a táncparketten (eltaposva).

Mindenki jól nézett ki (a fejből), persze voltak rendhagyó alakok (kockás ing+ farmer), de a többség, mint én, tehát a mesélő nagyon elegáns volt. A ruhák domináns színe a fekete volt, a domináns ruha rövid volt, és a vendégek nem dominóztak.

Schweszter

Büntetés a rádión keresztül?

Szituáció a következő: már csak x mp. van hátra a rádió ordításának kezdetéig, ám most valami meglepő történik. A Brandenburgi verseny első taktusai szólalnak meg a hangszórókból. Fredmény: van. Potom két hét után sikerült néhány kérdést feltennem az oknak, vagyis Fröhlich Lajos tanár úrnak.

-Csupán a tanári kar zúgolódása és egyéni ízlése, vagy valami más ok miatt kezdett bele a csütörtöki rádiózásba?

-A tanári kar "zúgolódása" is szerepet játszott, de nem jelentősen, hiszen a műsor elsősorban nem nekik szól. Az igazi nagy lökést az egyik iskolaújságban megjelent cikk adta, mely azt taglalta, hogy ha valamilyen zene nem tetszik, akkor még ne mondjam rá, hogy igénytelen, hanem csak azt, hogy nekem más az ízlésem. Abban valóban egyetérték a szerzővel, hogy a nemtetszésem még nem elegendő ok arra, hogy egy zenére azt mondjam, hogy igénytelen, de azzal viszont nem, hogy ezek alapján egyetlen zenére sem lehet mondani, hogy igénytelen. Talán van valami abszolút mérce mellyel el lehet dönteni, hogy mi igényes és mi nem; mi Zene, mi a művészet és mi nem. Egy kínaitól idéznék, aki az ősi hagyományok alapján ír a zene és az ünnepek szerepéről a társadalmi életben:

"A zene mindig a lélekből jön, belülről fakad, az ünnepeket külső rend állapítja meg. S mert a zene belülről fakad, jellemzi a nyugalom és a csendesség...A valóban nagy zene hatásában egyszerű és a valódi nagy ünnep külsejében az... A zene a mindenség

összhangját fejezi ki, az ünnep a mindenség rendjét. A harmónia mindenekre hatással van és a rend mindennek megadja az illő helyét. A zene a természet ősi erejét jelképezi, míg az ünnep a teremtés eredményeit sugározza... Az ünnepek és a zene feladata egyensúlybáhozni az emberek belső érzéseit és külső irányítását.

Szóval az, ami nem idézi számomra a természet harmóniáját, békéjét, ami nem a lélek mélyéről fakad és nem oda hatol le, és nem tisztító, békét és egyensúlyt teremtő; ami nem az emberség és a transzcendens titkait sugárzó, azt én nem nagyon nevezném zenének. Ezzel a műsorral az a célom, hogy talán azokban is akik még nem szeretik a klasszikus zenét, megmarad egy-két dallam és lehet, hogy később felerősödhet bennük a vágy, hogy fejlesszék ízlésüket.

-Tanár úr szerint lehet zenével büntetni embereket?

-Ebben a kérdésben azt érzem kimondatlanul, hogy néhányan büntetesként élék meg ezt a műsort. Ez lehetséges. Én is tudnék olyan zenéket mondani, melyek hallgatása számomra büntetés. De minden büntetésben lehetnek pozitív erők, melyek gazdagítják az embert. Remélem ez a műsor, ha büntetés, akkor ilyen büntetés.

Véleményeket és segítséget a büntetőakcíróhoz szívesen elfogad a zenebonáltató.

ASZUSZ

MEGKÉRDEZTÜK

Weisz Györgyöt

♦ A Ságvári tűzoltóparancsnoka

♦ Ő jó gyerek volt

♦ Az iskola helyére múzeumot jósol

Ezen számunkban egy, a liberalizmusáról, "fúrca" osztályzási módszeréről, zárkózottságáról híres, mégis mindenütt-otlevő tanárral ismerkedhetek meg a "tükör által homályosan":

- Az egész iskola úgy ismeri, mint angol tanárt. De van-e másik szakja?

- Akik ma idejárnak, már nem tudhatják, hogy én orosz-angol szakosként kezdtem 11 évvel ezelőtt, s vagy 5 éven át tanítottam is orosz.

- Mikor szerette meg az angolt?

- Én itt a Ságváriban /!/ orosz tagozatos voltam /1973-1977/, az angolt 2. nyelvként tanultam, ami akkor heti 2 órát jelentett.

- S miért épp az angolt választotta? Neve alapján a német érthetőbb lett volna.

- Őszintén szólva többször is nekirugaszkodtam, hogy no, most megtanulok németül, hisz mégis csak szegény és gyalázat, hogy valaki itt Közép-Európában ne tudjon németül, hisz fontos, hasznos, kultúrtörténetileg nagyon lényeges, de engem valahogy mégsem fog - dacára a nevemnek.

- Mi a véleménye arról, hogy ma világban minden kezd elangolosodni?

- Igen, sajnos. Persze ez nem azt jelenti, hogy ne kellene jól tudni angolul. A magyarban én nagyon irtózom a rengeteg idegen szótól. Szörnyen utálok, ha az van kírva egy boltra, hogy SHOP, de hát nem mehetek be minden boltba veszekedni a tulajdonossal, vagy átpingálni a SHOP-ot, de amennyi tőlem telik /főleg az iskola területén/, igyekszem minél többet tenni a figyelemfölvívásért.

- Ha van Szegeden angol nyelvű előadás /mozi, színház, zene/, el szokott-e menni rá? Az órákon tárgyalt művek kortárs földolgozásait figyelemmel szokta-e kísérni?

- Nem. A prózai társulatnak régebben több Shakespeare-előadását láttam, s mindegyikre úgy mentem el, hogy Shakespeare-t nem lehet elrontani, biztos jó lesz, aztán úgy jöttem ki: "Akh, nekik sikerült!" Szerintem egy rossz előadásnál százszor többet ér, ha föllapozom a kötetet, vagy a TV-ben látok egy érdekes jó előadást. Másként vagyok a zenés darabokkal. Ott többre becsülöm az élő előadást. Még akkor is, ha nem olyan hibátlan és magas színvonalú, mint egy felvétel.

- Meséljen nekünk a gyerekkoráról!

- Én jó gyerek voltam. Utólag azt mesélték, hogy én rendes, különösebb

gondot nem okozó gyerek voltam, s szerettem magamban eljátszogatni. Egyébként innen csak pár méterre laktunk, az iskola épülettömbjének Boldogasszonyi sgt.-i részén, ahol most a JATE Diáktanya van. /A menza előtt a FEB /Felkészítő Előkészítő Bizottság/ irodája volt ott, azelőtt meg talán szakszervezeti helyiségek, azelőtt pedig a mi kis lakásunk. Ugyanis ott volt akkoriban az Irinyi Kollégium bejárata, ahol édesanyám dolgozott. Így kaptuk meg azt a szolgálati lakást, melyben kb. 5 éves koromig laktunk.

- Ált. iskolába, gondoljuk, akkor biztosan a kis Ságváriba járt.

- Igen, de az akkor még az Árpád téren /ahova a Nagyruház nyílik/, a mai Kibernetikai Labor helyén volt.

- S itt a "nagy" Ságváriban milyen volt később az akkori diákélet?

- Egy fokkal jobb, mint ma. Több olyan délutáni elfoglaltság volt, amit önként és dalolva választott a tanulóiifjúság. Nagyobb számban fordultak elő olyan tanárok, akik képesek és hajlandók voltak délutáni, nem tanulás jellegű programokat is szervezni.

- A gyakorlati foglalkozás /politechnika, melyről az előző számunkban olvashattatok/ hagyott-e valamilyen nyomot a tanár úr életében?

- Hát az a régi tanterveknek szerves része volt. Nem tudom, mennyi nyomot hagytak bennem ezek az órák, de az tény, hogy barkácsoló ember vagyok; ha valami meg kell javítani akkor megjavítom, s nem szaladok mindenféle mesterek után.

- Eszerint tanította Gyula bácsi is?

- Nem, nem, nem, Gyula bácsiból azért mint oktatóból már kimaradtam; de mint portás azóta is kísért. /Amióta itt dolgozom, egy-két olyan esettől eltekintve, amikor letagadott, hogy: "Nálunk, kérem, ilyen nem dolgozik!", meg hogy: "Á, nincs benn a tanár úr; szünet van." /természetesen itt vártam az illetőt/, én nagyon jól megvagyok vele. Az iskolát is tulajdonképpen ő irányítja: mert ha ő azt mondja, hogy neki pedig 7-ig tart a munkaideje, akkor 7-kor az iskola bezár, s utána lélek se be, se ki. Szóval nem az ig. nem az igh.-k döntenek el, hogy meddig tart egy program, hanem Gyula bácsi. Mert ha ő egyszer bezár...

- Egyetem után rögtön ide került (vissza) a tanár úr a Ságváriba. - Itt voltam tanárjelölt, s az a szörnyű kellemes végzet

ért utol, hogy választhatam, melyik gimnáziumba menjek tanítani. Akkor az angol szakos tanárokból még hiány volt, pláne a férfiakkól. Én megiszteltetésnek vettem, hogy egy ilyen patinás gimnáziumba jöhetnek tanítani. /Ma sajnos már lasszóval kell fogni a tanárokat./

- Az ig. úrtól hallottuk, hogy a tanár úr az iskola tűzvédelmi felelőse. Mióta?

- Jaj, ne is emlegessétek! Az egy púp a hátamon. Amikor ide kerültem, közölte velem valamilyen igh., hogy én vagyok a tűzvédelmi megbízott. Ez egy szörnyű dolog! Nem azért, mintha hülyeség volna, hanem azért, mert ez a gimnázium az egyetem része, s így fölöttes hivataloskodó emberekkel is gyakran meg kell küzdenem. Pl. egy tűzoltókészülék fölszereléséhez 20 ember kell..., s ezt összehozni, úgy tűnik, képtelenség. Gyula bácsinál 3 hónapja áll néhány tűzoltókészülék, amit már rég föl kellett volna szerelni, de ez azóta sem sikerült...

- Tanár úrnak mi a teendője bombariadó esetén?

- Ha arra gondoltok, nem kell benmaradnom; nincs előírva, hogy nekem kellene fölrobbannom... Ha komoly a dolog, hívjuk a rendőrséget, átkutatjuk az iskolát, (majd fölrobbanunk...- a szerk.) megállapítjuk, hogy nincs bomba az épületben, majd jön az egyetemi fő tűzvédelmis...

- Ezzel a tűzvédelmi tevékenységgel hogy hozható összhangba a dohányzás?

- Hmmm.... Igyekszem úgy dohányozni, hogy ne okozzak vele tüzet. Vigyázok, nehogy meggyújtsam a kollégákat, s csak egészen ritkán dohányzom ott, ahol tilos. Ez egy szörnyű rossz szokás, de nem könnyű róla leszokni. /Már többször is megkíséréltem - eredménytelenül./

- A diákok hogy jelzik vissza, hogy kompenzálják a tanár úr liberalizmusát - pl. a hajviseletében vagy az osztályzási módszerében?

- A tanárok körében nem szoktam éppen propagálni, hogy hogy osztályzok; nem biztos, hogy mindenki maximálisan egyetértene azzal a módszerrel, ahogy én azt csinálom; úgy is mondhatnám, hogy igazán könnyen bele lehetne kötni. /Magát a módszert helyhiány és az etika szabályai miatt nem közöljük. Azt ajánljuk, kérdeztek meg egy ismerősötöket, akit Weisz tanár úr oktat./ Ami a diákok visszajelzéseit illeti, az az órán derül ki: hogy mennyire fogadják el azt a metódust, ahogy én

tanítók, mennyire hajlandók azzal együttműködni, s hogy ez mennyire produktál eredményeket. Nem állítom, hogy így kell... de az feltétlenül szükséges, hogy elfogadják a tanárt, bármilyen is, mert különben nincs tanulás... Eddig senki sem szólt bele a tanításomba; s ez a nagy SZABADSÁG nem feltétlenül jó. A gyakorlóiskolai státusz miatt itt a tanárnak nincs szakmai felügyelete. Tehát én lehetek rossz tanár, jó tanár, a módszereim lehetnek végérvényesen rosszak, végérvényesen jók, teljesen mindegy, senki nem látja, senki nem mond róla érdemleges véleményt vagy kritikát. Az előnye ugyanez: azt csinálom és úgy, ahogy én jónak látom, senki nem szól bele.

- S végül: tág fantáziával hogy képzelné

el, mi lesz itt az iskola helyén 500 év múlva?

- Valószínűleg itt egy múzeum áll majd, mely a XX.-XXII. sz.-ig tartó korszak relikviáit mutatja be egy nagyon kifinomult XXV. sz.-i technikával. Erről az elmaradott korról mesél, amikor még ilyen körülmények között kényszerítették az ifjúságot arra, hogy tanuljon. A XXV. sz.-ban kész csoda lesz mindez, hisz akkor senkit nem a kényszer fog arra ösztönözni, hogy tanuljon. Ebben a múzeumban biztos lesz egy-két olyan ősi eszköz, mint pl. videójátszó, magnetofon, amin elcsodálkozik az utókor. S azon még inkább el fog csodálkozni, hogy mit össze nem erőlködött egy-két tanár, hogy néhány diáknak megtanítsa valamit, amiről később kiderült, hogy semmi haszna... Ez

a múzeum egy modern épület lesz, de a régiből egy dolog biztosan meg fog maradni - legalábbis a világ eddigi folyásából levonva a tapasztalatokat - egy üvegkalitkában egy portásfülke, melyben ott fog ülni, ugyanúgy, mint ma, Gyula bácsi. Lehet, hogy még 3 szállal kevesebb haja lesz, de 2-vel több kulcsa; ott fog jönni - menni; időnként kinyit és bezár; a látogatókat egy kicsit (egy kicsit???) - szerk.) megrovón megfenyegeti, hogy: "Most már menjenek haza, mert zárok!". Szerintem ez lesz az iskola helyén.

Hogy ez lesz-e, eldönti a jövődől messzi nemzedék, s jeles(!) újságunkat olvasva megállapíthatják, mennyire volt jóstehetség Weisz György.

ARX+ILLA+RII

KEDVENCEINK KEDVENCEI

Név	Mit tart a legnagyobb hibájának?	Mikor volt az első csók?	Hány évesen házasodott?
Barok István	Szeretem a hasam.	Ált. isk. I. évf.	23
Barra Anikó	Hát van nekem hibám?!	"...éjjel az omnibusz tetején..."	25
Békei Lászlóné	Túl kritikus a hajlamom.	Rég!	27
Csigér István	Az áldott jó szívemet!	16 évesen, egy 3 évvel azelőtti "szerelem" újra fellángolásaként	24 ∅
Farkas István	Az ambíciónélküliséget.	Régen.	24
Fröhlich Lajos	Hogy nincs hibám; de hát akkor van; de hát akkor nincs; de hát...	1973. május 18. 16:35	29+x; x ∈ Z
Györi István	Egy kicsit libegős a járásom.	Ha jól emlékszem, valami Ádám meg valami Éva...	37
Homolya Ernő	Feleségem szerint nincs hibám.	14 múltam.	25
Dr. Józsa György	Olykor önző vagyok.	36 éve.	25
Józsáné Mocsai Andrea	Azt, hogy kitöltöttem ezt a kérdőívet.	16 éves koromban.	22
Dr. Kamarás György	Azt, hogy tanár lett belőlem.	Kb. 13 éves koromban.	25
Kovács István	Túl jószívű vagyok.	Augusztusban. (A régebbire nem emlékszem)	29 Korai volt
Kovács László	"Hirtelen" természetű vagyok.	Régen.	23
Dr. Németh Endre	Könnyen felizgatható vagyok.	16 éves koromban.	25
Rozgonyi-Borus Ferenc	∅	Az igazi 17 évesen, baráti (ellenkező neművel!) 7 évesen - az első hódítás...	Szabad vagyok
Szécsi Katalin	Azt, hogy hibátlan vagyok. (Bár a lábam egy kicsit szőrös.)	Régen. (Kivel?)	Kb. 24
Szilágyi Zsuzsanna	Nem tudom, hogy számos hibám közül melyik a legnagyobb.	Ki emlékszik már!	23
Tarcsay Tamás	Nem vagyok milliomos.	Kiscsoportban.	25
Urbánné Matyuska Mariann	Engedékeny vagyok.	14 éves koromban.	23
Varga Béláné	Hogy hibátlan vagyok.	Még az őskorban.	24

Bizonyára emlékszik mindenki, volt olyan idő, amikor az Ortutay úgy gondolta, hogy kirakja az összes ságvárist, hiszen ők nem az önkormányzathoz tartoznak, hanem a JATE hoz. Persze ebből nem lett semmi, talán azért, mert túl sok ságváris van az Ortutayban. Ámde valamicskét mégis sikerült elérni, hiszen a következő évben néhány elsős ságváris nem nyert felvételt. Őket a Déry Miksa kolesz fogadta be, de mi lesz, ha jövőre újabb adag érkezik?

Mivel a főszerkesztőm rámrivallt, hogy a cikk élethű legyen, gondoltam, bemegyek a Dérybe, hogy meglegyen az eredeti környezet. A Déry, mint tudjuk, fiúkolesz, de be lehet hozni nőnemű alanyokat (lásd: én).

Belépvén a szobába, megcsapott annak ridegsége. A kb. 4 méter magas szoba fala teljesen csupasz, eredetileg fehér volt, de mára jelentősen elszürkült. Egyszerű kérdésemre - mi a fenéért nem raktok ki posztereket? -, egyszerű válasz érkezett. Nem lehet, mert újak a falak (nyáron festették), a szekrények is újak, arra sem lehet kirakni semmit. De őket nem zavarja, megszokták. Egy-egy szoba négyágas, amiben én voltam, abban három ságváris és egy deákos kapott helyet, de van tiszta ságváris szoba is. Mivel a szoba lakói közül ketten volt ortutaysok, megkértem őket, hasonlítsák össze a Déryvel. Sok vállvonogatás után kaptam a választ; azért jobb, mert nem kell váltócípőt hordani, és ehetőbb a kaja. Na igen, a kaja. Mint megtudtam, a kaja jó, kivéve a reggelit, mert az általában silány. De néha van virsli

(másfél darab), s mióta itt vannak, kétszer is volt rántotta.

Ekkor fedezem fel fantasztikus ágyszőnyeget, gyönyörű! Hatalmas virágok vannak rajta, és legalább harminc éves. Itt szőlközbe az egyik srác:

Azt feltétlenül írd meg, hogy ágyszőnyeg után másfél doboz spray elfogy, olyan büdös! A tömény izzadátság ehhez képest rózsaszínű!

Beszélgésünk közben érdeklődéssel figyelem, ahogy az egyik srác házi teát

készít. Fog egy literes üveget, teli vízzel, egy papírdarabból tölcserűt csinál, majd beleszórja a port. Hopp, mintha egy kicsit sok lenne, sebjaj, majd jól összezárjuk. Nézd, pont olyan lett, mint a sör, habos is, meg a színe is hasonló. Ízre? Hát, inkább ne mondjunk semmit.

Közben megtudom, kimaradás tízig, négytől fél hétig tanulószoba, de nem szoktak kimenni, csak az elsősök.

Kifogóván a kérdésekből, csendesesen figyelem őket. A társalgás szelleműs, az egyik fiú győzködi a másikat, hogy jöjjön már ki vele cigizni, a másik tanul, a negyedik ül az ágyán, kezébe temeti a fejét, és nem mozdul. Állítólag ez az alapállapota, sőt még ilyennebb. Ruhell, ha ráülnek az ágyára, ezért mindig odacsücsennek. Na jó, megunom az emelkedett lelkek társaságát, felállok, indulásra készen. Ekkor benyit egy tanár, rámnéz, nem szól semmit, csak vigyorog. Elköszönök, kimegyek ebből az oroszlanbarlangból, és elgondolkozom. Nem cserélnék velük.

Schweszter

Akik kiszorultak a Paradicsomból, avagy a **DÉRYSEK**

Tök jó, csak tanulni nem lehet...

ORTUTAJ

A koleszról? Hát azt ird le, hogy tök jó, mert nincsenek szülőök, azt csinálj amit akarsz, csak éj vissza 1/2 10-re. Tanulni nem nagyon lehet, de ez nem olyan nagy baj, viszont nagyon rossz a kaja. (Dórika)

Nem mindenkinek adatott meg az a hatalmas szerencse vagy szerencsétlenség (nézőpont kérdése), hogy Szegedre szülessen, s választott iskoláját 10 perces buszozással megközelíthesse.

Vagy nincs drága koleszos osztálytársaink lakhelyén gimnázium, vagy válogatósak, lényeg, hogy most itt vannak. Gondolom ez nem lehet nagy élmény mindegyiküknek, hiszen heti kétszeri vonatozást buszozást és egy, a hagyományos családi légkörtől teljesen elütő közösséget nem mindenki tud megszokni.

De aki belejött, annak tetszik a koleszélet.

4+1 ágy van abba a kis zöldfalú szobába beszüfölvén, ahova bemelegszel. A lakóknak épp anyai helyük van, hogy a lábakat az ágyról lenyújtsák; a falakon ósregi szakadozott szélű poszterek; az ablak sivar udvarra néz.

- Ne haragudjatok, de minden szoba ilyen kietlen?

- Nem, vannak szebbek is, van aki növényeket is tart, és sokkal jobban kidíszíti a szobáját.

- Nem rossz itt benn lenni napközben?

- Dehogynem, itt semmit sem lehet csinálni, az összes lehetséges időt kirm töltjük. Egyébként a lányok szobái jobban néznek ki...

Ebbe bele kell nyugodnom, ugyanis az tabu terület hümműek számára. Bár senkinek fogalma nincs, mi történe, ha én a "külsős" betévednék egy lányépületbe, azért nem ajálják. A lányok igen lengén öltözve járkálnak a folyosón. Egy azért biztos: papucs van rajtuk, ugyanis az kötelező, mocskos lábbeli nemkívánatos.

A társalgóban felhozom a lányoknak, hogy van olyan fiúkolesz, ahol a lányok felmehetnek a szobákba, de rögtön megkapom a lokálpatrióta Ortutaysok választát:

- Az nem valószínű, hogy kiváló kollégium, mint a mienk, tudod mi lenne ha a fickók itt följárhatnának hozzánk...

Hogy a kaja tényleg rossz azt tapasztaltam, amikor láttam, hogy a kiosztott és visszavitt étel aránya kb. 5:4, úgyhogy az Ortutayból elvitt moslékon szép kövér cocák gömbölyödnek, s sorsuk beteljesedése után remélem nem ugyanoda kerülnek vissza, hogy moslékká legyenek...

Az étlap célszerűségére néhány példa:

Az Ortutay néha igen csúnyán kiszúr a szerelmespárokkal, ugyanis többször fordult már elő a történelemben, hogy hajmát adtak reggelire. Egy másik ínycsiklandó reggeli menü: disznósajt + kifli + méz, egy harmadik: császárszalonna + zsemlye

+ jam (dzsem=lekvár)

Mmmmmmm... Összefut a számban a nyál.

Persze a fogyókúrával legalább karbantartják a lányok alakját, úgyis ők vannak létszámfölényben, a kolesz fiú-lány aránya ugyanis kísértetiesen emlékeztet az iskolára.

Egy szent és szigorú szabály van, kimaradás határideje, amit nem ajánlatos megszegni, mert egyszerűbb esetben beírásal, de visszaesőknél kirúgással is járhat. Elsősök 1/2 9-re kell, hogy visszajöjjenek, aztán minden évben kapnak még 1/2 órát, úgyhogy 4-ben már 10-ig maradhatnak. Távozást-érkezést be kell jegyezni, és természetesen valami valósan hangzó indokot is fel kell hozni. (Voltam már moziban Radnóti-bulin lévő koleszossal.) Különleges esetekben azért tovább lehet maradni, ilyenek a bállok, iskolai bulik, vagy más rendezvények, de ha valaki kellőképpen kultúrált szórakozási lehetőséget (pl. színház) választ szintén kitolhatja a határidőt.

Szóval a koleszban non-stop zajlik az élet, ami biztos érdekesebb, mint otthon, csak jó barátokat kell összekaparni.

Ide a végére még búcsúzóul illik egy jókívánság (talán ezt tudják legnehezebben betartani, vagyis): Jó tanulást, koleszosok!

KEX

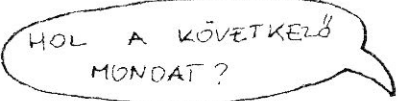

Síeltünk, táboroztunk

Amit itt láttok az az ezerkilencszázkilencvenötödik évi sítábor képes krónikája némi szöveggel magyarázva.

Az ezerkilencszázkilencvenötödik évi sítábor focitábor volt. Hó hiányában. Most nézzétek meg a képeket, majd olvassátok el a következő mondatot.

←1. ábra A tábor 1. esése, még síléc nélkül, megérkezés után. A további eséseket, azok nagy száma miatt, nem jelenítjük meg
 ↓2. ábra A szállástól 2.5 órányira lévő pálya. Az 1-essel jelzett úriember 42 perc múlva fog a felvonóhoz jutni. A pálya hossza a rajzon látható. Síelés helyett inkább az 1-essel jelzett fickó is-focizna, mint a többiek.

Mégis szót kérek ...

...mert minél több idő telik el, annál jobban kifacsarják azt az egy mondatomat, amit az októberi szám tanévnyitó kommentálásához fűztem. Hadd idézzek röviden az említett cikkből! "A hangulat óriási(...), vibrált a levegő. De ez nem a program minőségének volt köszönhető, hanem ...". Első olvasásra kitűnik, hogy a cikkszerző negatív véleménnyel van (volt) a műsorról. Vagy nem? Ki-ki döntse el maga! Én mindenesetre szóvá tettem egy diákszerkesztőnek, hogy ez ilyen formában kicsit sértő, és nem is fogok többet a Ságváriban - legalábbis diákrendezvényen - szerepelni. Aki engem kicsit is ismer, tudja, hogy nem vagyok különösebben sértődős alkat, inkább csak azt a néhány tanuló sajnálódott, mondván ilyen hálátlan közönségnek nem érdemes játszani." Tisztelt Cikkszerző! Ismét igazolva látom egy újságíró barátom ama kijelentését, hogy egy irodában üldögélő, információ híján írogató kolléga veszettül meg tudja keverni a féceszt (emberi ürülék, fonetikus)! Leszögezem, nekem a közönséggel semmi bajom nem volt! (Még jobban is reagált, mint vártam.) Aki ott volt, nem hiheti, hogy épeszű ember elégedetlen lenne a helyünkben! (Remélem, a többi szereplő is egyetért!)

Végezetül szeretném kérni, ha nem túl strapás, más alkalommal vegyék azt a fáradtságot, hogy megkérdem az illető felet a témát illetően. Már régen elfelejtettem volna (és más is) azt az egy rosszul megfogalmazott mondatot, ha újra és újra eszembe nem juttatja valaki - halmozva a bakikat.

Felfújom a dolgokat? Lehet, hogy némelyeknek így tűnik. Csak annyit szerettem volna megmutatni - mindenféle sértődés és sértés szándéka nélkül -, hogy tájékozatlanul, pontatlan fogalmazással mennyi zúrt és felesleges munkát okozhatunk - jószándékunk ellenére.

Tisztelettel : Csigér István

Óh nyanya, álmaid netovábbja

Már beléptem az iszonyatos büzt árasztó klozettba és megindultam a megváltást hozó pissoire felé, amikor ... hoppá! Egy kéz nyúl ki elém és közli, 10 Ft lesz.

Micsoda? Egy árva vasam sincs, húgyhólyagom szét akar robbanni, és már öt perce megy a film, az az ócska kis diszkós nő, akit pénteken szedtem föl részegen, meg a végén még ideges leszek.

- Ne haragudj mama, most sietek, majd kifelé fizetek.

A mama kidugja azt a ronda hájas fejét, kár, így, hogy a ráncos pofáját, és a zsíros haját is látom, határozottan rosszabbul érzem magam.

- Na tíz forint lesz, gyereünk!

Az orromra leheli a nyolcvan napos szájszagát, benne a reggeli kolbász minden zamatos maradéka.

- Mama, értse már meg bepisálok, ha nem enged.

- Csak egy tízes...

Na ebből elég, megfogom a nyanya ocsmány mancsát, félrerántom, és már benn is vagyok. Phúúú, de jó lesz a csorgást hallani.

Hirtelen valami rossz érzésem támad. Mit fog ehhez szólni a nyanya? Megfordulok, és abban a pillanatban iszonyatos üstét kapok a homlokomra, a nyanya diadalittasan áll fölöttem, mar-

kolja a vécépumpa nyelét, én fekszem a földön, törölgetem fejmről a vért, és borzalmasakat káromkodok.

A nyanya megint nekiáll pofázni:

- Fizess legalább most, aztán vizelej...!

Dehogyan fizetek. Sípcsonton rúgom, erre elkezd sipákolni, én meg rugdosom. Sújtani próbál a vécépumpájával, de másodszor nem dőlök be a trükkjének elkapom, és kirántom a kezéből. Dühödten püfölöm. Szépen módszeresen, csak a fejét, így nem fájdul meg a két szép szórdús lába. Tiszta síkos már a padló a véréből, az hiányzik itt nekem, hogy eltakarjak. Na, jó ennyi elég, szépen átszőkkenek a nyanyán, ki az utcára és indulás a mozi felé. Legalább fél órát fogok késni. A francba, piros a lámpa és az autók boldogan korzóznak föl-le. Ahogy állok, ismét rámjön a vécézhethnek, de hol van itt egy másik klotyó?

Ekkor felébredek. Atyáúristen, királyi szerencse, pont egy bilibe lóg a kezem, megmenekültem.

Utána visszafekszek, próbálok visszaemlékezni valamire de nem megy. Hát hogy lehet egy ilyen nyanyát csak úgy elfelejteni?

KEX

Mi vagyunk a téma: SZEGEDI EGYETEM:

Iskola túl a határon?

"A Ságvári Gimnázium púp az egyetem hátán. A karok zsebéből veszi ki a pénzt, miközben forráshiányról panaszkodik" - gyakran hallhatóak bizonyos egyetemi körökben ilyen, vagy ehhez hasonló megjegyzések (...) A Ságvári problémája már hosszú évek óta úgy az egyetemen. Volt már nyílt és kevésbé nyílt pengeváltás, vádaskodás és vizsgálat jogtalan túlórafizetések és többmillió bírhány kapcsán. Holott valójában nincs is semmilyen ügy. Csak törvényi kötelezettségek, amiket az egyetemnek teljesítenie kell, ha tetszik, ha nem...

(...) Dr. Kánitz József, a Ságvári Gimnázium igazgatója (...) szerint (...) más bér-gazdálkodási felfogással dolgozik egy egyetem illetve egy általános iskola vagy gimnázium. A gimnáziumban egy tanárjelölttel foglalkozó szakvezető tanár maximum tíz óra tartására kötelezhető, ez a közoktatási törvény előírása. Tehát a szakvezetőnek minden, előlotti óraszám megtartásáért túlórárt kell fizetni. (...) Ezen kívül többletbérkiadást jelent a helyettesítés is.

(...) A tanulmányi kirándulásokkor úgynevezett felügyeleti-készletdíj illeti meg a kísérőtanárt, az érettségi vizsgán

ugyancsak térítés illeti meg az elnököt, illetve a közreműködő tanárokat. Ezek egytől egyig törvényi előírások, nem lehet lesöpörni az asztalról azzal az indokkal, hogy nincs pénz! (...) - hangsúlyozta az igazgató (...).

Ami a Ságvári Gimnázium bérkiadásait illeti, azok az 1994-es év során - persze arányosítva - jócskán meghaladták az egyetemi karok hasonló kiadásait. (...) Dr. Rác Béla rektorhelyettes tavaly októberében kiküldött egy ellenőrző bizottságot a gimnázium gazdálkodásának átvilágítására, amely bizottság ismét a jogszerűséget igazolta (...).

"Valóban jelentős kiadásaink vannak, ezeken azonban aligha lehet spórolni" - mondja Kánitz, (...) hozzátette még azt is, hogy (...) csökken a vonzereje a szakvezető tanári állásnak. Az oktatók többsége inkább vállalja rendes tanári állást, a magasabb óraszámot, ami ebben az esetben tizenhármas, mint azt, hogy havi 2800 forint szakvezetői díjért cserébe négy tanárjelölttel foglalkozzon, és mellette az osztályait is megfelelő színvonalon tanítsa.

A JATE Egyetemi Tanácsa 1995. január 26-i ülésén részletesen foglalkozott a

Ságvári finanszírozásának kérdésével. (...) Igény fogalmazódott meg a város felé, hogy mivel a gimnázium tanulóinak többsége szegedi (a hétszáz tanulóból öt-százhetvenkettő) a város önkormányzata vállaljon részt az iskolafenntartás költségeiből. Erre azonban kevés az esély. (...) viszont a Csongrád megyei Közgazdász, amely a francia kéttannyelvű osztályok teljes költségét átvállalta, hajlandó tárgyalni arról, hogy nagyobb létszámú, és ezért magasabb költségeket igénylő osztályokat támogasson, ami már jelentős megtakarítást eredményezhet a Ságváriknak. (...) Sokkal nagyobb pénzforrás bevonásával számol az a terv, amely a francia kéttannyelvű osztályok támogatására francia érdekeltsgű magyarországi vállalatokat kíván megnyerni (...).

Az egyetem vezetése többször is kinyilatkoztatta (...), hogy szükség van a Ságvári Gimnáziumra. Jó lenne (...) megnyugtatóan rendezni ezt a kérdést, hiszen az ország hetedik legjobb gimnáziumának és egyik legjobb egyetemének vitájáról van szó. Amiben mellesleg mind a ketten veszíthetnek. Nem is keveset...

Fülöp Attila

Hurrá!

Mit szóltok, mindjárt itt a vakáció. Jó, ez egy kicsit hülyén hangzik így március táján, de ha jól belegondolunk, tényleg így van. Ha pontosan kiszámolom, akkor 56 nap, azaz 392 tanítási óra van hátra. (Mai dátum március 9.) Ebből 56 matek, 32 magyar stb. Kicsit brutálisan hangzik így töményen, de ezt még el kell osztani 12 héttel. De mondom, ez mind március 9-i statisztika. Mire ezt olvassátok, már mindből sokkal kevesebb lesz. Hurrá. Ezt tartásatok szem előtt. Szerintem eszméletlenül gyorsan eltelt ez a 7 hónap. Lehet, hogy csak a beleszokás miatt, de jócskán elszárgult. Ezt leginkább az ajtómról ragasztott papírcsíkrol látom, amiből a nap végén mindig letépek egy részt. Nagyon hasznos és látványos. Szóval a lényeg kitarítás június 9-ig.

Maci

- A: -Szevasz!
 B: -Szevasz, csak a könyvekért jöttem.
 A: -Persze, gyere be!
 B: -Kösz.
 A: -Erre. (Odaérnek a végéajtóhoz. Kinyitja.) Parancsolj!
 B: -Hogy?
 A: -Menj már!
 B: -De hát...
 A: (Belöki, bemegy utána.) Egy kis rendetlenség van, de azért...
 B: -ÖÖÖ... De mégis, mit keresünk mi itt? És egyáltalán, ők mit keresnek itt?
 C: -Mi az, hogy mit keresünk itt? Ez a lakásunk.
 B: -Micsoda?!
 C: -Itt élünk.
 B: -Úgy érti, hogy ... idebent?
 C: -Pontosan. Szörnyű, nem? Itt élünk négyen ebben a kis lyukban. Alig kapunk levegőt, mállik a vakolat, még jó, hogy a villany be van vezetve.
 A: -Meg a víz.
 C: -Igen, de az is csak ebbe a tartályba, és milyen kényelmetlen inni...
 D: -Te folyton csak panaszkodsz! A szomszédéknak pontosan ekkora lakásuk van!
 C: -Ugyanekkora, de ott legalább konzervek meg kolbászok vannak!
 A: -Meg egy létra.

Ezen a képen eredetileg egy vécé lett volna, de sajnos a rajzolónk nem tudja, mi az.

- D: -Te ebbe ne avatkozz bele!
 C: -Hiába, szegények vagyunk. Már egy éve beadtuk a segélykérelmet, de azóta se történt semmi.
 B: -Na ne szórakozzon! És mi van azzal a négy szobával, amit kint láttam? Miért nem ott laknak?
 C: -A vécénkről beszélsz?
 B: -Áhá, szóval ezért van ott olyan büdös...
 C: -Hallottátok? A vécénkről beszél! Azt akarja, hogy ott lakjunk. Egy vécében lakni! Ekkora marhaságot!

Köhözö

Fehér - fekete

I. Szürke napok jönnek.
 Csendes a város.
 Belőlem folynak a könnyek
 mint halálos ítélet,
 olyan minden szavad.
 Hazug mose, szentbeszéd
 feltámasztja a holtakat.
 II. Szürke öröm, szürke napok
 szürke könnyek, magam vagyok.
 Neked.
 S a publikum nevet.
 Lát ezüstöt, aranyat
 Tündöklő fátylakat.
 Lát és vakul.
 Hisz és meghal.
 Papként mondokimát értük
 szürke szavakkal.
 Élek, túlélek.
 Némán, mégis én mondom ki mindent!
 III. Csendes a város.
 Zaja káros.
 Szürkék a napok.
 Én magam vagyok.

Csecsi

Fekete - fehér

I. Ahogy a másodpercmutató halad
 ahogy öregedik az agyad
 feleded a múltakat
 látsz sötét árnyakat
 s érzed, közel a kárhozat.
 II. Szállsz a csendben, s lelkedben
 kis rózse dalok helyett nyugalom.
 Már nem nevet ki a társadalom.
 Eddig bolyongtál 4 fal között:
 Mint egy üldözött.
 És most fentről szebb a föld,
 nem hallod ahogy a kín üvölt.
 III. De az üveggolyó összetört.
 Zuhansz.
 Mint egy bukott angyal
 olyan vagy törött szárnyaddal.
 IV. Ím, magad vagy.
 Üvöltés sem hallik.
 Minden, mint egy álom.
 V. Már érzem halálom.

Csecsi

Ismét felvételi

Nem tudom, ki mennyire vette észre, de ismét lezajlottak a felvételi vizsgák iskolánkban. Az ezzel kapcsolatos tudnivalókról Szilágyi Zsuzsa tanárnőt kérdeztem. Elmondta, hogy a felvételi rendszer a tavalyihoz képest nem változott, talán csak az, hogy kevesebb tanulót vesznek fel, egyrészt a demográfiai hullám miatt, másrészt, hogy a színvonalat tartásuk. Matematika és fizika szakra jelentkezőknek nemcsak a tudását, hanem a tehetségét is nézik. A többi osztályba készülőknek felvételit kell írniuk matekból, a választott nyelvből és egy tollbamondással is meg kell küzdeniük. Ezenkívül beleszámítanak az eredményeikbe a hetedik, nyolcadik osztályban a főbb tantárgyakból szerzett osztályzatok is. A túljelentkezés iskolánkban nem olyan nagy, hiszen ide tényleg csak a legjobb tanulók jelentkeznek, akik biztosan tudásukban. Ezt egy statisztikai adattal is bizonyítani lehet. A hetedik, nyolcadik osztályban szerzhető maximális hozott pontszám 50. Ez alapján a haladó angol szakra jelentkezők pontszámai: 14 fő - 50 pont, 5 fő - 49 pont, 9 fő - 45-48 pont. Ha ezeket az eredményeket megnézzük, tényleg mondhatjuk, hogy a legjobbak kerülnek iskolánkba.

Szinte futótűzként terjedt az a hír, miszerint az ebben az évben jelentkező vidéki tanulókat az Ortutay kollégium nem tudja elhelyezni. Egvélre ez még csak híresztelés, de ha véletlenül bekövetkezne ez a csapás, tanáraink foggal-körömmel harcolnának tanulóik érdekeiért.

Gyöngyi

Az újabb nap pirkadt, és néhányan a várfal tövében néztük az egyre magasabbra kapaszkodó, sugárzó testet. Egymásba kapcsolódó szemek, ennyi volt csupán, s az átfolyó félelem. A saját testünktől, agyunktól rettegtünk, az átitató rettegéstől. Az éj megint nem hozott enyhülést - szellő rebbenése nélkül peregtek a percek - mint széttört kristály darabjai között guruló gyöngyök - mint az életünk. Hárman nekivágtunk a lépcsőnek, mintha nem akarnánk elhinni a felhő nélkül pompázó, vakító kékséget. Gyötrelmesebb út állt előttünk, mint eddig bármikor. Az előttem járó férfit az élet itatta át ő volt közülünk a kivétel. Barna szemében szeretet táncolt, szomorúság s akarat. Ősz haja a vállát verte, barna bőre alatt még mindig ruganyosan villództak az izmok. Tüdőm szipitva vette a levegőt, bár vízre vágyott.

- Vízet, vizet! - ordítottam volna, de véresre harapva a számat bennem ragadt a mondat, hisz magamban kellett tartanom. Lenéztem, s megszedültem. Szinte aljasul rágott belém a vágy, hisz olyan egyszerűnek tetszett: fellépek a falra, s rövid zuhanás után... - egy kéz nyúlt a kezemért. Ráncos volt és öreg, de erős szorítással bizakodást keltett, s annyira jól esett, hogy egy pillanatra elfelejtettem a gyötörő szomjúságot, s éreztem, tovább kell adnom ezt, s több marad nekem. Hátrapillantva fogtam meg a nálam fiatalabb fiú kezét. Így lépkedtünk, fokról-fokra, háromszoros erővel: nem akarunk, reményünk egyesült, s újult hittel bíztunk: bízunk kellett magunkban s egymásban. Csendben léptünk a falra, s egyszerre emeltük fel fejünket. Nem volt felhő az égen.

- Ülünk le! - kérte a fiú, s az öreg rábólintott. Pihenve figyeltem a tájat, s belém vágott a Föld csúnyasága, miként a rothadó, tátongó sebek kiabáltak mindhiába. Gondolatainkba repültünk, melyek zavarosak voltak, a múltó órákkal egyre zavarosabbak.

- Fáradt vagyok! - suttozta a fiú, s felállt. Imbolyogva lépkedett, ijedten figyeltem, egy meg még egy.

- Ne tedd meg! - sikoltani akartam, de csak halálhalk hang hagyta el a torkomat.

Az eső (2.)

A fiú ránk nézett, s megborzongtam a tekintetétől. Fájt a fájdalma, de még jobban fájt, hogy nem tudok segíteni neki. Az öreg felállt mellettem, s odalépett hozzám, átfogta ujjait, másik kezével pedig a körülöttünk tátongó sebre mutatott.

- El fog jönni, higgy benne!

- Nincs erőm semmihez - válaszolta a fiú, csendben.

- Engedd magadnak, hogy higgy! - csendgett a csendben a mondat, fel-le lebbent köztünk, próbált közel férközni hozzánk. Hosszan, hosszan néztem a földet, a várat. Nem értettem, miért lett így, de ebben a pillanatban mindegy is volt. Meg volt az oka, ha ésszel föl nem érhető, akkor is.

- Induljunk! - álltunk fel. Utoljára indultam neki, mintha tudtam volna, több erőm nem lesz. Végigpásztáztam tekintetemmel az eget, reménykedve, de reményem szétfoszlott. Megmárkoltam a korlátot, s a többiek után indultam, meg-meg bicsakló lábakkal. Délutánba csapott át az idő, mire leértünk. Az emberek csüggedt beletörődéssel néztek bennünket. Halál trónolt a szemükben, az ajkukon, az arcukon, s lelkükben. A kimerültség határa felé közeledtek, ágyamra zuhantam, s a kétségbeesés kúszott fel rajtam: lassan és ravaszul. Úgy ért el engem, mint a tenger: körbehullámozott az agyamon, majd hirtelen butokba vette. S féltem. Félttem, hogy erre a csatára már nem lesz erőm. Rettegtem a tehetetlenségétől.

Véres hangra ébredtem ájulásszerű menekülésemből. Hittem - a képzelet játszik velem, a kimerültség. Bemagyaráztam magamnak, mert nem mertem hinni: nem mertem. Ha hiszek, tízszer jobban fog fájni a csalódás. Fülemlre tapasztottam a kezem, szorosan hunytam a szemem, de az érzéseimet már nem állíthattam meg. Robbanásszerűen törtek elő, s bár gyenge voltam, fel kellett állnom, átlépve saját korlátaimat, s

csoszogó léptekkel haladtam ki.

S ett az eső. Az első csepp folyt végig rajtam, majd a következő. Nem fogtam fel, képtelen voltam rá. Álltam a kísérteties hangzavar közepén, s megmagyarázhatatlan tompaság vett rajtam erőt. Idő kellett, mire érzékelnem kezdtem a bőrömet, mely itta a ráhulló csöppek könnyed érintését, míg az arcomba vágó szél suhanását meghallottam. Kinyújtottam a kezem, a bársony fekete ég felé, s meredten érzékelttem a rajtam végigcsusszanó érzést: valami eltűnt újra bennem, énem legmögé csúszva, s eltűnt mindenkiben - talán ha egy kivétel akad. Elragadott az eső lágy-sága s egyben csípőssége, s sokára jöttem rá, hogy sírok, s hogy könnyeim a mellettem lévőkné könnyeivel együtt eltűnik a lassan vízzé váló földben. Lerogytam a sárba, hangosan kortyolva a vizes levegőt, lerogytam s hagytam, hadd apadjon rám a ruha. Majd felnéztem az égre, a csillagok fel-feltűnő alakjára. Az eső arcomba csapta dühét - s én örömmel álltam: hisz boldog voltam.

Minden úgy ment, ahogy jött. Gyötrelmes 11 nap állt a hátam mögött, megerősítve engem; de már vége. Láttam magam előtt, ahogy a város kiheveri ezt a csapást is; lassan s biztosan. Régi pompája újjal egészítődik ki. Az emberek még közelebb kerültek egymáshoz, s ámbár tompulni fog az érzés, de soha nem fog elmúlni: elmerülhet a megszokás tengerén, de nem tűnhet el. Mégsem voltam már boldog, sem szomorú. ez a város tovább él nélkülem, nap napba fog folyni, úgy, mint eddig. Nekem mégis itt maradásom. Meg kell találnom a személyt, akihez nagyon is sok köt, s aki megtanított valamire: hinniem kell magamban, hisz hinniem kell benne. Akadály elé állított, nem értem, miért. Meg kell találnom. Meg kell találnom magamat. Vele együtt.

TIA

Nőnap

Hurrá, ez klassz. Az ember boldog izgalommal várja, vajon Neki is eszébe jutott?

Naná! Apu hatalmas kazar virággal állot be már reggel 7-kor, pedig ma csak harmadik órák lenne. Sebaj, a virág gyönyörű és a szándék a fontos.

9:20 ra belihetek (mivel elkéstem), a terem ajtaja csukva. Nekem végem. Ezt a tanárt nem lehet túlélni. A többiek megnyugtának, a fiúk küldtek ki mindenkit. Pár pillanat múlva nyílik az ajtó, bemehetünk. Minden lány asztalán üdvözlőkártya, alatta kis csokifigura. Aki jól viselkedett, még nárciszt is kapott.

Megnyugszom. Ha ezek a fiúk tudják mi van ma, Ő sem felejtheti el.

Alig várom, hogy láthassam.

Bingó! Egy emeleten van óránk. Rámnéz, sündörög körülöttem (egyesekek szerint zavartan), de nem szól semmit, aztán tovább megy.

Nyugi, talán csak túl sokan voltunk - gondoltam magamban, de rá kell jönnöm, tévedtem. Vagy nem tudja, vagy nem meri megtenni, mindenesetre Egész nap semmi. Ebbe bele kell őrlőni, és meg is tenném, ha a többiek nem beszélnek le róla, de szerencsére megteszik, s én legbelül tudtam, igazuk van.

Gázok vannak az autó körül...

(Ez a természetbarát rovat, csak a címből kimaradt)

Autó. Elsősorban közlekedési eszköz, de van akinek divatcikk, sporteszköz, munkahely, lakás, iroda, mozinézőtér. Van aki szemében pedig gázgyár.

A közúti közlekedés mára talán a legfontosabb környezet, és főleg levegőszennyező forrássá lépett elő. Az autóba bekerülő üzemanyag, a tömegmegmaradás törvénye értelmében, ki is jön belőle, mérgező vagy az üvegházhatást fokozó gázok formájában. A mérgező gázok veszélyességét, gondolom, nem kell külön ecsetelnem, a Föld felmelegedése pedig éghajlatváltozáshoz, hogy közeli példát mondjak, a Duna-Tisza köze elsivatagosodásának fokozódásához vezet. Ez a folyamat már így is nagyon nehezen lassítható, ám a gázok kibocsátását nem csökkentik.

Nem csak ez a baj. Az autózás üzemanyagot igényel, ezért kilyuggatják a földet, a talált olajat hatalmas, hosszú, a populációkat elválasztó vezetékeken szállítják a kikötőkbe, ahol hatalmas tankereket töltenek meg, amelyek évente tonnaszám árasztják el a

tengereket a balesetek során kifolyt olajjal. Innen a finomítóba kerül az olaj, majd a Berettyóba, onnan a Körösbe, aztán a Tiszába...

A halott autókkal is gond van. Az roncsautó igen közönséges a Buda környéki erdőben. Az elhagyatott tisztásokat kedveli, mesterségesen szaporodik. Az akkumulátor lakott területek környékén fordul elő nagy számban, hatalmas földterületek megmérgezésére alkalmas. A gumiabroncs a patakpartokat, réteket részesíti előnyben, de szinte mindenütt föllelhető.

Keskeny betonszalagnak tűnik a magasból egy autópálya, ki gondolná, hogy több kilométer széles kipufogógáz felhő lepi be a környékét, ülepszik le a növényzetre. Hatalmas erdőterületek betegszenek meg, és pusztulnak el így.

Az autósok talán akkor szembesülnének az általuk okozott szennyezéssel, ha szüntelen gáz helyett mondjuk kék tabletták formájában távozna az égéstermék a kocsiból. Képzeliük el a kék halnokkal övezett utakat, a városokat, ahol bulldózerek túrják a "kipufogótablettákat", és viszik a város szélére...

Emberek, járatok inkább biciklivel, busszal, trolival, tujával, vonattal, és így talán maradnak erdők öregkorunkra is!

KEX

A MÁSOD- ÉS HARMADFOKÚ EGYENLETEK MEGOLDÁSÁNAK TERJEDÉSÉRŐL

Az állampárti diktatúra összeomlásának, a határok megnyitásának és a demokrácia felépítésének nemcsak pozitívumai, de negatívumai is vannak. Különösen igaz ez az egyenletmegoldásokra. Az Országos Rendőrfőkapitányság matematikai bűncselekményekkel foglalkozó osztálya nemrég tett közzé egy jelentést a matematikával kapcsolatos bűncselekmények számának alakulásáról.

A jelentés szerint 1980-ban a határorok mindösszesen 32 darab másodfokú, 4 darab harmadfokú egyenletet és 3 darab nevezetes azonosságot foglaltak le Magyarországon határain.

A csempészek tavalyi teljesítménye ezt sokszorosán fölülmúlta: 5163 másodfokú, 1745 harmadfokú és 523 negyedfokú egyenletet sikerült a határokon elfogni. Amint látható a csempészek már az úgynevezett "kemény-egyenletek" (negyed vagy annál magasabbfokú) forgalmazására is találtak fizetőképes keresletet. A szakértők szerint hazánk egyelőre csak tranzitországnak számít. Bár már minden jel arra mutat, hogy ez az állapot nem tarthat sokáig. A tavalyi év folyamán ugyanis a rendőrség lefűlelt egy bűnszövetkezetet, amely trigonometrikus egyenletekre specializálta magát. A banda tagjai román menekülteket alkalmaztak, akik elmondásuk szerint semmit sem sejtettek arról, hogy mi az, amit készítenek. Még az sem tűnt fel nekik, hogy munkaadójuk különböző addíciós tételeket mutat nekik, azt hitték egyszerű egyenletrendezésről van szó.

Szerencsére az országgyűlés napirendjére tűzte a Btk. ide vonatkozó paragrafusainak módosítását. A tervezet az egyenletforgalmazást, az egyenlettartást és az egyenletekkel való visszaélést maximum 10 évig tartó fegyházbüntetéssel akarja sújtani.

Az egyenletüzérek célpontja elsősorban a fiatalabb korosztály. Iskolák környékén, diszkókban, különböző szórakozóhelyeken olcsón kínálják a gyanútlan áldozatoknak az enyhébb egyenleteket. Így szoktatják rá őket a rendszeres egyenletmegoldásra. Az elsőfokú egyenletek először fergeteges jókedvet váltanak ki az emberből, majd a hatás elmúltával iszonyatos kézfájás kezd gyötörni az illetőt. Néhányukat annyira megőrjít a fájdalom, hogy inkább kárt tesznek önmagukban: levágják kézfejükét, a falba verik fejüket, csakhogy szűnjék az irtózatosszerű szenvedés. Ezek után nem tudnak több egyenletet megoldani és az elvonási tünetek

AZ ÉLVONALRÓL

Nehéz dolog mai világunkban élni. Sokan sokszor elmondták már ezt, de úgy látszik, mégsem lehet elégszer elismételni. Mert ugye mi történik azzal, aki nem tudja megtanulni, hogyan kell élnie? Előbb-utóbb eléri azt a stádiumot, amikor már nem lesz divatos, és ezek után már csak idő kérdése, hogy mikor pusztul el szörnyűséges kínok közepette. A modern orvostudomány önfeledő erőfeszítéseinek ellenére is...

Valahogy mégis valami nagyszerű táru föl szemeink előtt. Egy új, a maitól minőségileg jelentősen különböző emberiség létrejöttének víziója. Az evolúció tehát nem állt meg a homo sapiens sapiensnél, hanem könyörtelenül túllép rajta. A természetes szelekció hatása továbbra is érvényesül, és könyörtelenül kiirtja sorainkból a legkevésbé rátermetteket. A természetnek ez az eljárása lehet, hogy kegyetlenek tűnik, de ez a tényen mit sem változtat.

Izgalmasnál izgalmasabb kérdések miriádja merül tehát föl az érdeklődő olvasóban. Mikorra válik szemmel láthatóvá ez a forradalmi változás? Milyen lesz az új emberiség?

Nos, az emberek jó része igaz többnyire öntudatlanul valamit már sejt. Ezek az egyének fogják magukat és befizetnek egy-egy sikertanfolyamra, önismereti teszteket hajtanak végre szinte már toxikus mennyiségben. Ezek a felebarátaink összes pénzüket mobilizálható telefonba, aktatáskába, hosszú ballonkabátba és más ehhez hasonló csecsebecskébe ölik, látszólag hasztalanul.

De ne csodálkozzunk rajtuk és ne vessük meg őket, mert ők mendedzsereknek hívatnak és örökök bírák ezt a földet.

Nem kell hozzá két évtized, hogy jelenléük már senkinek se legyen irritáló; asszimilációjuk folyamatos és töretlen rendületű.

Igen, ők a jövő társadalma, ők az új faj, amely gyűl uralma alá hajt mindent, ami képzeletünkkel megfogható. Röviden: ők az élvonal.

CMT

jelentkezése után pár nappal meghalnak.

A többiek egyre több és több gyökkel rendelkező egyenletet akarnak: másod, harmad, negyedfokúak következnek, majd sorra kerülnek az exponenciális és logaritmikusság egyenletek. A trigonometrikus egyenletek már az egyenletfüggőség végső stádiumát jelentik. Ezekből kettőt-hármat megoldva az egyenletfüggő egyén végképp menthetetlen, a halál biztos.

Ha tehát egyszer elkezdi, kevés esélye van arra, hogy még öt év múlva is éljen. Egyenletszakemberek és pszichológusok összefogtak az egyenletfüggőségben szenvedők gyógyítására és a veszélyeztetett rétegek felvilágosítására. Ennek ellenére az egyenletfüggőség általános elterjedése várható.

CMT

A Ságvári-sztori

A műhelyi és üzemi gyakorlat idejére szaktanári felügyeletet kellett biztosítani, ezért szakokatatók kerültek az iskolához. Még Greff Gyula, a mostani portás is oktatóskodott egy darabig, néhány régebbi tablón ma is látható, az asztalosmunkákat tanította.

A hangzatos jelszavak ellenére a politechnikai oktatás nem volt egyértelműen sikeres, a kísérlet nem hozta meg a várt eredményt, így az óraszámot drasztikusan lecsökkentették. Ezután szakosított osztályokban kettő, máshol heti négy óra fűrész-faragás volt tantervbe iktatva. A célok is megváltoztak, ekkoriban a gyakorlati foglalkozás ipart a gimnáziumba csempésző ideája már nem tűnt olyan fényesnek, a politechnika "mindössze" a mindennapi életre kívánt felkészíteni. A helyszín is változott, a műhelyekből a laborokba tevődött át, így indult meg a biológia, fizika, kémia, foto laborgyakorlat. Néhány még egy darabig maradt a népszerű és olcsó szakmai tárgyakból, ám fokozatosan ezek is megszűntek. A műhelyek mára kihasználatlanul árválkodnak, Gyula tata sürgőldök ott néha.

A múltbanézők

Volt egyszer egy 24 órás...

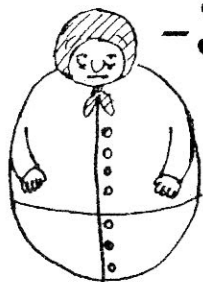
Mire ezt a cikket olvassátok, már valószínűleg el fogja veszíteni aktualitását, de azért mi megosztjuk a nagybetűs veletek a hatalmas élményeinket. Iskolánk sportosabbjai már az év első hétvégéjén maratoni vállalkozásba kezdtek. A feldobás 1995. január 6-án este 11 után pár másodperccel eshetett le (miután valaki feldobta), és elkezdődött az ádáz küzdelem a Deák ellen. Ugyanis a Deák volt az ellenfelünk. A démoni feketében játszó ságvárisok, azaz mi eleinte (első X órában) nem valódi arcunkat mutattuk. Persze ez csak az ellenfél megtévesztése végett céljából tettük. Ez annyit jelent, hogy Y-nal elhúztak. Úgy hajnaltájt rájöttek furfangos taktikánkra, ezért kénytelenek voltunk 150 ponttal elhúzni...

Egyébként 3 fiú, 2 lány főállásban játszottunk. A deákos szervezőknek köszönhetően végig csillapíthattuk éhségünket és szomjúságunkat azokkal a frissítőkkal, amit az általuk szerzett támogatóktól kaptunk. A jó közérzetet és hangulatot nemcsak a szponzoroknak köszönhetjük, hanem azoknak az emberkének is, akik eljöttek és lelkesen szurkoltak nekünk vagy ellenünk. Ezúttal szeretnénk nekik is és a játékosoknak is megköszönni mindazt, amit a győzelemért tettek: **KÖSZÖNJÜK**

A legtöbb (azok közül, akiket megkérdeztünk mindenki) jól érezték magukat. Az iskola kb. 100 emberét mozgatta meg ez a mérkőzés, bár nem mindenki tudott végig maradni. Az iskolát ért 4500 forintos káron kívül semmi probléma nem adódott, sőt komolyabb sérülés sem történt. S végül a végső sípszó előtt 3 és fél órával megkezdődött a néha már durvaságig fajuló hajrá. A végeredmény 2000:1977 lett nekünk, annak ellenére, hogy a Deák eddigi 2 veresége után nagyon szeretett volna győzni. Reméljük azért nem ment el nagyon a kedvük a deákosoknak, mert mi jövőre (vagy még az idén) is szeretnénk megismételni ezt a rangadót. (De azt már idegenlégiosok nélkül...)

A végére hagytuk a "legkellemesebb" dolgot: az iskolát ért károk miatt arra szeretnénk kérni a résztvevőket, hogy aki még nem fizetett 30 forintot a szervezőknek, azok tegyék meg minél hamarabb. Előre is köszönjük.

DT+KT

-30°C és egy "Mátri Jóska"

Volt egyszer egy országos orosz verseny, ahol sikeres szereplésünk eredményeként elutazhattunk Jencivel és még 8 egyénnel az nagy orosz honba, pontosabban Moszkvába. Az utazás életem első repülőzése volt, úgyhogy miután a kettővel mellettem ülő kis egyénke két percel az indulás után

kitacsolt, engem is kellemes hányinger fogott el. Kibirtam! (Hurrá!)

Megérkeztünk Moszkvába. Egy óras sorbanállás után máris sikerült átjutni az orosz vámon. Ezek után "villámgyorsan" (fél óra!) két, de egyenként 8 üléses Barkasba vágva magunkat elindultunk a repülőtérről, hogy szállásunkat elfoglaljuk. Azaz csak akartunk elindulni, ugyanis lerobbantunk. A vezető hátramászott és tíz perces bügykölés után - nagyon rutinosan csinálta! - beindult a gépezet. A Barkasszal történő utazás fantasztikus élményt nyújtott. Útközben leestt a kocsí belsejében cselesen elhelyezett antenna. Na de ugye mi még ekkor sem estünk pánikba. Ellenben miután megérkeztünk szálláshelyünkre és kipakoltuk a csomagokat, akkor vettük észre a kocsí egyedülálló akkumulátorát, amit cselesen a "verda" belsejében helyeztek el. Mondanom se kell, hogy ügyködéseimnek köszönhetően egy csomagot "véletlenül" nekivágva sikerült lemerítenem és gyönyörű tüzijátékot produkálnom. Ezek után kétsébe lehetett vonni a kocsí üzemenkéességét.

A szobák még jók voltak, leszámítva azt a pár csótányt, bogarat

amivel esténként a fürdőszobában szemehettünk. De ugye aki panelházban lakott, vagy lakik az megszokta az ilyesmit.

A szálloda érdekessége a lift volt, ugyanis 50 kg alatt nem volt hajlandó működni, úgy többször sikerült egyedül kószáló pehelysúlyúaknak beleszorulni eme fantasztikus szerkezetbe. Természetesen a kajáról is kell ejtenem néhány szót. A káposzta minden napi ételmünk része volt. Levesnek, salátának, köretnek egyaránt. A program minden nap városnézés, este pedig színház vagy otthoni csevely volt. Moszkva egyébként nagyon jó, meg a tömegközlekedés különösen lenyűgöző, ugyanis ami nálunk a buszon tömeg, az még ott "emberek sokasága, laza szerkezetben".

Természetesen megnéztünk mindent amit 1 hét alatt lehet. Így pl.: gyönyörködhettünk Lenin bácsiban. A hideg ellenére - értsd -20 °C, -30 °C - azonban hősiesen jártuk a várost, vásároltunk.

Az eszkimó bundája a miénkhez képest nyári "fürdőnaci". Rajtam 2 harisnya, 3 zokni, meleg farmer, 4 pulóver, sál és sapka kötegek voltak. Ja a fantasztikus hótáposómról nem feledkezhetünk meg, amit direkt erre az alkalomra vásároltunk (kinézete: fekete felsőrész lilá talppal). A járás kicsit nehezebb volt emnyi ruhában.

Lassan eltelt az 1 hét, és eljött az indulás napja, mikor is már nem két Barkasszal, hanem egy busszal - hátha sikerül azt is tönkretenni - vittek minket a repülőtére. Majd ismét egy csodás repülés következett. Otthon, édes otthon!

A család otthon "örömmel" nyugtázta, hogy nem lóttak le, nem fagytam meg, és szeretetük jeléül egy jó nagy adag káposzta levest főztek! JAJ, NEM!!!

Rózsi

"Watch more TV"

(Brian Eno)

Miért nézzek televíziót?

Agyonnyom az értéktelen információ-dömping, ki, mikor, hol, hányan haltak meg, lezuhant, újabb tűzszünet, baráti látogatás, s valahogy semmit sem tudok meg arról, mi is történik valójában. Velünk. A színpalak mögött? Nem. Csak egyáltalán hol van ezekből a hírekből az ember? Mondhatjátok, mind-mind ott lapul az érték, az emberi érzés a tudósításokban, riportokban vagy filmekben. A konfliktushelyzetekre megoldást kínál, példamutató emberi életek egymással versengve mutatnak utat a szappanoperákban! Vagy nem? A középszer minden vágyát, igényét kielégítik a reklámok, melyből bárki megtudhatja, mi a jó neki, a vetélkedők, melyeken Neked is szerencséd lehet, s egy ország fog együtt örülni veled! Az átlagember hazatér a munkából, ledöglök a televízió elé, és a könnyű megoldást választja: passzív befogadóként minden agymocskot magába szív, nem mérlegel, nem keres értékeket, nem válogat, olyan, mint egy kisgyerek, bízik abban, hogy neki mindenki jót akar- ezért veszélyes any-

nyira a gyerekekre a televízió! Egész napos frusztráció után már várja mindennapi messiásait, Akik megváltják őt élete szürke egyhangúságától, értelmetlenségétől. A férj, ki késő éjjel pornófilmet néz, valami másra vágyakozik, valami színésre, de csak a testi gyönyörig juthat. A televízió egy dolgot biztosan megtanít Neked: ha szorongsz, félsz, nyúlj bátran magadhoz!

No és ne feledkezzünk meg a non plus ultráról sem, a Music Television-ről, mindannyiunk kedvencéről. Hisz tudjuk, jól, hogy a médiamanipuláció korában Ray Cokes-hoz imádkozik minden valamirevaló tinédzser: "Add meg nekünk a mindennapi Beaves and Butthead ünket."

MTV. Manipulált Tele Vízió. Hogyan is foglalta össze az MTV lényegét egy amerikai underground gondolkodó? "Nézem az MTV-t, és még csak maszturbálni sem akarok tőle."

Molnár Dániel

Lánypuding pattogatott kukoricával

Szép kis botrány kerekedett a szombathelyi Szent-Györgyi Albert Középsiskola gólyavetélkedőjének folytatásából. Január elején a hír a Délmagyar címlapjára is felkerült, a legutóbbi Köznevelés pedig riportot közöl a témáról.

Legtöbben nem kívántak nyilatkozni, szeretnék már elfelejteni a történeteket, az iskola igazgatónője azonban elmondta véleményét.

4 éve indult náluk a gimnáziumi képzés, és mindvégig oldott tanár-diák viszonyt próbáltak megvalósítani.

Az avatás a forgatókönyv szerint a "legjobb főiskolai hagyományokat" követte. Már itt is furcsa feladatokat kellett az elsősöknek megoldaniuk. Néhány lánynak egy banánnal kellett valami "jópofa dolgot" csinálni, mások félmeztelen fiúk felsőtestére kellett, hogy rúzsfoltokat csókoljanak.

A 8-ig tartó diszkó után néhányan a bulit a közeli sörkertben folytatták. Itt fürdőruhás elsős lányokat kentek be a tanárok pudinggal, majd az erre szórt pattogatott kukoricát kellett az újonnan jött nevelőknek lenniük.

Az igazgatónő csak egy hónap múlva értesült a történekről, a 8 tettes (köztük az igazgatóhelyettes) ellen azonnal eljárást indított, ő maga ellen fegyelmet kért.

A tanárról, aki a játékot kiötlötte csak annyit mondott, kiváló szakember, akit imádnak a gyerekek. A kiváló szakember szerint csupán játék volt az egész, semmi erotikus nem volt benne.

Egy biztos, a tanár-diák viszony valóban oldott volt azon az éjszakán. A tanárok felelőssége nem kétséges, de a mókához olyan lány is kell, aki vállalkozik a bepudingolás-leevésre. Vagy nem?

Az önzés

Manapság egyre többször találkozom ezzel az emberi tulajdonsággal. Néha türelmetlenséggel, idegességgel ötvözve.

Az emberek ugyanis állandóan rohannak a maguk céljaik után, de nagyon sokszor megbotlanak. Ilyenkor könnyebb egy bűnbakot találni, mint leülni és átgondolni a helyzetet. Miért történt ez? Hogy történt ez? Miért így történt? Hogy lehet rendbehozni, visszaállítani mindent az eredeti kerékvágásba?

Ez a bűnbak általában mindig ugyanaz: az ártatlan ember. Legalább is nem sok köze

van ahhoz, hogy az illető, aki őt bűnbaknak titulálta, miért bukott meg a nagy rohanásban.

Ezt gyakran az idegesség is kiváltja. Ha valaki valamiért ideges, hetek vagy akár hónapok óta, akkor csak a saját problémáival foglalkozik, és nem veszi észre a másik ember problémáit. Sőt néha már attól is bűnbak a bűnbak, hogy ránézett az idegesre. Mert ezt nem szabad. Ugyanis az ideges az ideges, és ő ilyenkor se lát, se hall. Ő ilyenkor, és máskor is, a fontos. A többi - az mellékes. Ő, ő, ő és megint ő. Ő a legfontosabb, legtürelmetlenebb, a legfigyelmetlenebb ember a világon, de ezt ő nem veszi észre. El van foglalva saját problémáival.

Ugyan akkor a bűnbak állandóan fél. Már nem is mer semmit se csinálni. Egy ideig túri a dolgokat, de aztán ki borul. Megmondja a magáét, veszekszik az idegessel, esetleg sír is. Erre az ideges még idege-sebb lesz. Ő is meg mondja a magáét, és ő is félrehúzódik.

Most mind a kettő dühöng, önmagát emésztí és közben azon gondolkodik, hogy nem a másiknak van - e igaza, de tudja nagyon jól, mert érzi belülről, hogy neki van igaza. Ő látja jól a dolgokat.

És ez így fog menni évekig, talán évtizedekig, amíg az emberek el nem érik saját önző, nagyravágyó és lehetetlen céljaikat.

Bea

ÚJSÁGVÁRI, A JATE Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumának időszaki lapja.

Felelős kiadó: Dr. Kánitz József **Szerkesztők:** Hollender Dominik 3.a, Molnár Balázs 3.b, Szentirmai László 3.c
Munkatársak: Köhalmi Zoltán 3.a; Bánkúti Ágnes, Deme Zsuzsa, Fogarasi Márta, Gyenes Eszter, Kiss Gyöngyvér, Ladányi Ditta, Szabó Katalin, Szerdahelyi Katalin, Tóth Ágnes, 3.b; Cserne Balázs, CLOACA MAXIMA 3.c; Márta Katalin 3.e; Krámlí Annamária, Pásztor György 1.a; Bunda Beatrix, Szűcs Ágnes 1.f

Köszönjük Kiss Dezső, Fodor Zsolt, Csúri Péter segítségét.

Nyomtatás: JATEPrint